

Hoofdstuk 1

Met fladderende rokken om mijn enkels holde ik door de grote keuken van het weeshuis. ‘Waar is Cynthia?’ riep ik. ‘We moeten het opzeggen van het gedicht nog een keertje met haar oefenen.’

Mevrouw Fore wendde haar grijze hoofd naar me toe en bleef ondertussen in de stoofpot roeren die op het vuur stond te pruttelen. De sterke geur van uien en knoflook vermengd met heerlijk geurend vlees deed mij stilstaan.

‘Stoofschotel?’ Ik kwam dichterbij om de geur op te snuiven. Een giechelend lachje trok mijn aandacht. Toen greep ik de achtjarige Cynthia beet. ‘Ik heb je! Nu is het tijd om je gedicht op te zeggen.’

Met lachende ogen schudde ze haar hoofd. Ik drukte een dikke kus op haar wang en zette haar neer. ‘Na het eten. Geen smoesjes’, zei ik met een tikje op haar sproetenneusje.

Ze liep weg om de andere meisjes te helpen de tinnen borden, kopjes en ander gerei op de eettafel te zetten. Boven ons klonken trappelende voetjes. Vanuit het hele huis hoorde ik kinderstemmetjes.

De desengeur van twee versgebakken broden die recht onder mijn neus op het aanrecht lagen, deed mijn maag rammelen. Ik legde een hand op mijn buik. Steken van honger brachten nog steeds herinneringen boven. Ik keek langs mijn pot trompetnarcissen uit het raam, op zoek naar afleiding. De tuin was

bedekt met bruin gras. Op deze namiddag dreven grijze wolken voorbij die het zonlicht blokkeerden. Ik rilde en wreef met mijn handen over mijn armen.

Vanuit mijn ooghoek zag ik een paard bijna steigerend halt houden bij de hoek van het huis. Mijn hart sloeg over. Snel streek ik mijn rok glad en maakte mijn lippen nat. Ik keek even naar mevrouw Fore. Haar rimpels veranderden in een glimlach. Met een ruk deed ik de deur open. Door de ijskoude lucht deinsden de meisjes achteruit en schuilden bij elkaar. Toen verscheen Blaine Wellsmith in de deuropening. Een rood-gebreide sjaal bedekte de helft van zijn gezicht. Hij droeg een houten kist in zijn armen. Met grote passen kwam hij binnen en sloeg de deur met zijn hiel achter zich dicht.

Hij zette de kist op het aanrecht in de keuken en deed zijn sjaal af. Zijn brede glimlach flitste even mijn kant op en verwarmde me vanbinnen, ondanks de plotselinge kou. Toen hij zijn handschoenen uittrok, belandde er een spatje modder op de brandschone vloer van mevrouw Fore.

‘Brr, koud buiten.’ Hij deed zijn dikke jas uit en hing hem over de leuning van de stoel waarop hij ging zitten. ‘Ik ben klaar voor de lente, maar we krijgen voor morgenochtend waarschijnlijk nog meer sneeuw.’

Mevrouw Fore zette een kopje hete koffie voor hem op tafel. Blaine warmde zijn handen eraan.

‘De kinderen zullen dat vast wel fijn vinden.’ Ik ging bij hem aan tafel zitten en genoot van zijn sterke gelaatstrekken. Zijn donkere haar was achterovergekamd, boven een hoog voorhoofd. Donkere wenkbrauwen krulden boven zijn pikzwarte ogen. Zijn gezicht was niet mager, maar ook niet vol. Hoewel sommigen hem niet ‘knap’ zouden noemen in de gebruikelijke zin van het woord had ik zijn innerlijke schoonheid al opgemerkt sinds onze kinderjaren.

‘Hebben de kinderen de sleetjes die ik voor ze heb gemaakt nog niet kapotgereden?’ Hij nam een teug van het dampende, zwarte vocht. Ik schudde mijn hoofd en bedacht intussen dat ik de jongens nog voor de ochtend de sleetjes moest laten terugvinden. Mevrouw Fore joeg de giechelende meisjes naar de eetzaal en veegde haar handen af aan haar schort. Toen trok ze de kist dicht naar zich toe en begon de oogst te sorteren – eten dat Blaine vanuit zijn eigen kelder gul had gedoneerd aan het Raystown Kindertehuis voor Wezen en Daklozen. En dat ondanks het feit dat hij deze extra’s eigenlijk moest verkopen om genoeg geld bij elkaar te kunnen sparen om een stuk land voor zichzelf te kopen. Voor ons.

‘Sadie heeft haar bloemen wel wat verwaarloosd, Blaine.’ Mevrouw Fore zette de lege kist bij de achterdeur. ‘Je moet ze zelf verzorgen als je wilt dat ze goed genoeg zijn om komende zomer in de grond te gaan.’

Een van zijn wenkbrauwen schoot mijn kant op. ‘Heb je niet goed voor je bloemen gezorgd?’

Ik kromp ineen. Blaine had de narcissen midden in de winter tot leven weten te wekken. Wat stijf en ongemakkelijk in zijn enige nette pak had hij op kerstdag zijn grote handen om de brede pot van keramiek gehouden alsof die van kristal was. ‘Een beetje kleur’, had hij gezegd, ‘om je op te fleuren totdat de lente komt.’ Ik had hem bedankt met een vluchtige kus op zijn door de wind geteisterde wang – en roodgebreide sjaal. De toewijding die op dat moment in zijn ogen stond te lezen, hadden de bloemen kostbaar gemaakt als waren ze van puur goud. Maar nu, enkele dagen in maart van het nieuwe jaar 1910, waren de botergele bloemen zo vaal geworden als de kleur van kippenbouillon. De bladeren waren omgekruld en de bloemblaadjes hingen naar beneden. Ik kon ze niet laten opbloeien zoals Blaine dat had gedaan. Mijn blik bleef op de tafel rusten, terwijl mijn

vingers over het gladde houten tafelblad gleden. Ik beet op mijn lip. Het waren maar bloemen, maar ze waren een cadeau voor mij geweest. Het was mijn taak om ze in leven te houden.

Blaine liep door de keuken en tilde de pot op van de vensterbank. 'Ik kan ze wel mee naar huis nemen en ...'

Als door een wesp gestoken sprong ik op. 'Nee, ik zorg wel voor ze.' Snel pakte ik de pot van hem over en stak een vinger in de aarde. Die leek zacht genoeg. De bloemen misten alleen zonlicht. Terwijl ik me naar de zitkamer haastte, luisterde ik of Blaines zware voetstappen me door het gangetje volgden. Hij liep inderdaad achter me, grinnikend. Ik perste mijn lippen op elkaar. Ik zou wel een manier vinden om de bloemen te laten floreren, écht.

Ik zette de plant in een zijraampje en bad dat de zon door de wolken zou breken. Elke zonnestraal was beter dan die dikke grijze massa. Vergeefs trok ik de hangende bladeren recht.

Blaine stond dicht achter me. 'Laat maar gaan, Sadie. Licht en water, dat is alles wat ze nodig hebben. Eenvoudige dingen.'

Ik ontspande me en draaide me naar hem om met een oprechte glimlach op mijn gezicht. 'Net als kinderen. Een beetje liefde en een beetje discipline. Eenvoudige dingen.'

'En vergeet niet om hun buikjes te vullen.'

'Dankzij jou.' Mijn vingers streelden zachtjes de zijne.

'Ik had nog meer meegebracht als ik dat kon. Als ik mijn eigen boerderij heb in plaats van op andermans land te werken, zal ik dat doen.' Hij knipoogde.

Ik voelde een warme blos op mijn wangen komen. Zouden de narcissen denken dat de zon nu scheen? Vlug sloeg ik mijn ogen neer en zocht naar een minder intiem onderwerp. 'Heb je nog iets van Carter gehoord?'

Blaine zuchtte. Zijn brede borst veerde op en neer. 'Nee. Ik wou dat die "eenvoudige dingen" ook voor mijn broertje golden.'

Mijn verlegenheid verdween toen ik mijn hand om Blaines hand legde en in zijn bezorgde ogen keek. ‘Ik zou me niet te veel zorgen maken. Hij is nog maar een jongen.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Zestien is meer man dan jongen. Ik wou soms dat ik wist wat hij dacht.’

‘Bedenk dat jij veel meer tijd met je moeder hebt gehad dan hij.’

‘Ik weet het. Maar als ik aan die man denk ...’ Hij balde zijn vuisten.

Jaren geleden had Blaine zijn broertje Carter meegenomen en was hij weggelopen van zijn stiefvader, Carters vader. Nadat ze op eigen houtje hadden rondgezworven, waren ze koud en hongerig op de stoep van het Raystown Kinderterhuis beland. Carter was nog maar een dreumes van drie, Blaine een slungelige jongen van elf. Beiden hadden meteen mijn hart gestolen. Ik was toen tien jaar.

Ik streek over zijn hand totdat die geen gebalde vuist meer was.

‘Laten we nu niet aan die man denken.’

De spanning bij Blaine ebde weg. Hij liet zijn vingers tussen de mijne glijden. ‘Klinkt me goed in de oren. Ik wil alleen aan ons denken.’

Weer voelde ik mijn wangen gloeien en het leek wel of er een klem om mijn hart zat waardoor ik amper kon ademen. Ik wist niet meer precies wanneer onze vriendschap in liefde was overgegaan, maar dat was gebeurd. Niemand kende mijn hart zo goed als Blaine.

Hij bracht mijn hand naar zijn lippen. ‘Loop je met me mee naar buiten?’

De spanning op mijn borst verdween. ‘Natuurlijk.’

Hand in hand liepen we terug naar de keuken, waar we ons warm aankleedden om de winter in Pennsylvania het hoofd te bieden. Buiten ontnam de kou ons de adem totdat we de hoek van het huis om waren, uit de snijdend koude wind.

Hij trok me dichterbij naar zich toe. Ik begroef mijn neus in zijn wollen jas en snoof de geur van houtrook en naaldbomen op. Met een gehandschoende vinger lichtte hij mijn kin op. 'Je kunt maar beter naar binnen gaan voordat je bevriest.'

Ik knikte met mijn kiezen op elkaar om het klappertanden tegen te gaan. Ik voelde nog steeds zijn warme armen om me heen en kon mezelf niet van hem losmaken.

'Zit maar niet in over die bloemen. Ik ga hele rijen voor je planten zodra we onze eigen ...' Zijn blik dwaalde naar mijn lippen. Ik slikte moeilijk en sloeg mijn handen om zijn nek, terwijl hij zijn gezicht naar het mijne boog. Net toen ik zijn adem kon voelen, hoorden we door de koude wind heen de achterdeur krakend opengaan.

'Sadie? Er is iemand die je wil spreken.' Mevrouw Fore liet de achterdeur weer dichtvallen. Ik legde mijn voorhoofd op Blaines borst en kreunde. Ik kon niet wachten op de dag waarop we ongestoord van elkaars kussen konden genieten.

* * *

In de hal stond een vrouw met dof haar, die een wollen sjaal wat strakker om haar hangende schouders trok. Ze maakte haar lippen nat terwijl haar ogen van de deur naar de trap schoten, sneller dan een kolibrie in een bloementuin.

'Ik ben Miss Sillsby', zei ik. 'De assistente van de directrice. Hoe kan ik u van dienst zijn?'

Voordat ze iets kon zeggen, kwam er een verwaarloosd meisje achter haar rokken vandaan. Ik keek naar haar versleten kleren voordat ik mijn blik op haar gezichtje richtte. Volmaakt – behalve ogen die naar haar neusje keken in plaats van recht vooruit.

In mijn mond proefde ik bijna weer de smaak van levertraan en mijn hand ging naar mijn protesterende maag. Geen enkel

drankje zou deze kwaal van het meisje kunnen verhelpen, noch zonlicht of goed eten. Er viel een ongemakkelijke stilte tussen ons.

Verontwaardigd zette de vrouw een vuist op haar heup. ‘Ik heb gehoord dat jullie kinderen opnemen die we geen eten kunnen geven.’

Haar woorden verdreven de oude herinneringen meteen en ik liet mijn hand van mijn buik vallen. Weer een moeder die hulp zocht voor haar kind. Ik wierp een blik op de gesloten deur van het kantoor en beet op mijn onderlip. Het was niet mijn taak om kinderen op te nemen. Die verantwoordelijkheid rustte op Hazel Brighton, directrice van het Raystown Kinderterhuis. Zij was echter op pad om een kind naar een pleeggezin te brengen en zou pas vanavond laat terug zijn.

‘Het spijt me, maar onze directrice, Miss Brighton, is vandaag niet beschikbaar. Als u morgenochtend terug kunt komen, kan ik ...’

‘Ik ben er nu. Ik kan niet later terugkomen. Kunt u haar opnemen of niet?’

Ik bestudeerde het gezicht van de moeder en probeerde haar motieven en haar karakter te peilen. Ze leek veel ouder dan mijn eigen 23 jaar, maar toch was er iets aan de huid om haar ogen waardoor ik me afvroeg of deze eerste indruk wel klopte. Misschien was haar leven niet langer, maar harder geweest. Mijn hart voelde zwaar. Ik herinnerde me andere ogen die ouder leken dan hun werkelijke jaren – ogen die me donker hadden aangekeken, zich toen hadden afgewend en me hadden laten gaan.

Ik haalde diep adem, ging fier rechtop staan en deed mijn uiterste best om het rustige gezag van Hazel na te bootsen. ‘We beoordelen gevallen waar sprake is van grote nood, maar zoals ik al zei, ben ik niet degene die ...’

De vrouw keek me van top tot teen onderzoekend aan, alsof ik

een bedelaar was en zij de koningin. ‘Er was me verteld dat dit een christelijk tehuis is’, wierp ze me toe, ‘maar dat hebben ze zeker verkeerd.’ Ze greep de hand van het meisje en liep in de richting van de deur.

‘Wacht!’

De vrouw verstijfde en bleef staan. Mijn blik ging omlaag, naar het kind. Ze zag er ijskoud uit met haar bijna doorzichtige huid en plukjes wit haar die boven haar oren en voorhoofd uitstaken. Ik legde mijn hand om haar kinnetje terwijl ze naar me opkeek zonder te knippen. Wat kon ze met die ogen zien die naar elkaar keken in plaats van naar mij? Mijn handen jeukten om het meisje naar me toe te trekken en geruststellende woordjes in haar oor te fluisteren. Uit ervaring wist ik dat ze hier genezing zou kunnen vinden, voor lichaam en ziel.

Ik twijfelde echter nog over een ding. Hazel had de laatste paar maanden haar zorg uitgesproken over de financiën. Maar dit kind had ons nodig. Dat wist ik diep vanbinnen. Hazel had vandaag een kind weggebracht. Dit meisje kon haar plaats aan onze tafel wel innemen. En op de meisjeszaal waren genoeg bedden beschikbaar. Hazel zou vast niet willen dat ik haar wegstuurde. ‘Alstublieft, mevrouw ...?’

‘Ashworth.’ Ze trok haar sjaal hoger over haar ene schouder.

‘Mevrouw Ashworth. Ik denk dat we er wel iets op kunnen verzinnen.’

Ik gebaarde hen naar het kantoortje te komen en deed er de elektrische muurlampjes aan. Mevrouw Ashworth knipperde met haar ogen in de helder verlichte kamer terwijl het licht op haar smoezelige sjaal en jurk viel. Hoe lang waren die niet gewassen? Ze ging zitten, maar haar meisje bleef staan. Ze raakten elkaar niet aan. De ogen van de vrouw schoten onrustig door de ruimte zonder dat haar blik ergens op bleef rusten.

Nu zat ik op de stoel van Hazel achter het bureau en vouwde

mijn handen. Ik herinnerde me de woorden die ik Hazel al zo vaak had horen zeggen en bad dat ik de juiste beslissing zou nemen. ‘We nemen gevallen in overweging waarbij de ouders enige tijd nodig hebben om werk te vinden en hun rekeningen te betalen voordat ze weer voor hun kinderen kunnen zorgen. Als we deze gevallen voor korte termijn-zorg overwegen, vragen we altijd om een toezegging van steun aan het kindertehuis om de kosten voor de zorg van het kind te kunnen dekken.’

Het gezicht van mevrouw Ashworth verhardde. Het ene eind van haar sjaal kwam fladderend op de vloer terecht. ‘Als ik geld had om voor haar te zorgen, zou ik hier niet zitten, wel?’

Haar norske toon werkte op mijn zenuwen. Ik haalde diep adem en beet op mijn tong voordat ik probeerde Hazels stem perfect na te bootsen – vriendelijk en vol mededogen.

‘Dat begrijp ik. Maar onze ervaring is dat er meestal wel een familielid of vriend te hulp wil schieten en een kleine bijdrage wil schenken om in het onderhoud van het kind te voorzien. We vragen niet om de volledige kosten van de zorg voor haar te dekken, alleen een kleine tegemoetkoming in de kosten. Ik weet zeker dat u beseft dat wij volledig afhankelijk zijn van giften.’

Mevrouw Ashworth snoof en pakte het eind van haar sjaal op dat over de vloer sleepte. ‘U kunt er zeker van zijn dat, als ik iemand anders had om een beroep op te doen, ik daar eerst naartoe was gegaan.’

‘Zoals ik al zei, het is geen vereiste, maar we vragen er wel altijd om.’

Mevrouw Ashworth aarzelde, leunde voorover en greep met een door werk verweerde hand de rand van het bureau vast. ‘Dus u neemt mijn Lily Beth wel op?’

Ik trok een groot boek met leren omslag uit het kabinet dat tussen de beide voorramen stond en sloeg het bij een lege bladzijde open.

‘Als u een paar vragen wilt beantwoorden, denk ik dat we daarna uw dochtertje tijdelijk bij ons kunnen opnemen.’

Ik zou ervoor zorgen dat we dit meisje helpen, deze Lily Beth. Ondanks haar moeder. Of misschien juist vanwege haar moeder.